

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΪΓΡΛΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΧΑΡΑΝΗ

λοχαγός Ράυ Χόγκ γύρισε από την άδεια στο σύνταγμα του, άλλος άνθρωπος. "Όσο πρώτα φαινόταν εύθυμος, διαχυτικός, αμέριμος, τόσο τώρα ήταν μελαγχολικός, θυσιμένος πάντα σε μάφρες οκέφεις και με τα χείλη κλεισμένα έρμητικά, σαν να μη μπορούσαν πια να χαμογελάσουν...

Φεύγοντας, είχε πη στους φίλους του ότι πήγαινε να περάσει τις δεκαπέντε μέρες της άδειας του στη Χοθανπούρ, για να λάβει μέρος σε ώμορφα και δραματικά κινήγια τίγρεων. Μά είχε γυρίσει τόσο άλλαγατος, ώστε σκανδάλισε όλους τους συντρόφους του. Τό πιο περίεργο τώρα απ' όλα είναι ότι στις ερωτήσεις τους άπαντους με μουσούλλαλα, για να τους δείξει ότι δεν μπορούσε να τους φανερώσει το μυστικό της λύπης του.

—Είνε έρωτευμένος, είπαν τότε όλοι του. Ναι, αυτό φαίνεται καθαρά. Είνε τρελλάς έρωτευμένος! Κάποια ώμορφη 'Ινδή του έκλεψε την καρδιά. Τι μπορούμε να κάνουμε; "Ας τόν αφήσουμε ήσυχο... Σιγά-σιγά, με τόν καιρό θά ξεχάσει τόν καιμό του...

...

Μιά μέρα, ο Χόγκ και μερικοί φίλοι του αξιωματικοί, καθόντουσαν κι' έπιαναν χαρτιά στον κήπο της λέσχης τους, όταν άξαφνα πήγε κοντά τους ένας φτωχός 'Ινδός για να τους ζητήσει έλεημοσύνη.

—Είμαι κουρασμένος κι' άρρωστος, τους είπε. Πεινώ... Έρχομαι από τη Χοθανπούρ με τὰ πόδια...

—Από τη Χοθανπούρ; τόν ρώτησε ο ταγματάρχης "Αρλεύ και τού έβριξε στα πόδια ένα νόμισμα.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τόν έρωτευμένο φίλο του: —Εκεί πέρα δεν πέρασες την άδεια σου, λοχαγέ Χόγκ; τού είπε με περιέργεια.

—Ναι... μισήορισε ο νεαρός αξιωματικός, χλωμιάζοντας.

—Θυμάμαι πώς σάς είδα εκεί κάτω, σα χίμπ, έπρόσθεσε τότε ο φτωχός 'Ινδός, κάνοντας μια θεαθεία υπόκλιση μπροστά στό Ράυ Χόγκ. Ναι, σα χίμπ... Θυμάμαι ότι ήταν ένα ώμορφο άπόγεμα... Είσαστε καθάλα ο ένα άσπρο άλλογο και τραβούσατε δίπλα στον έλέφαντα, όπου καθόντα η πεντάμορφη μαχαράνη μας. 'Από την άλλη μεριά ήταν ο μαχαράγιός. Έπειτα, άκολουθούσε όλη η αύλη. Μά σήμερα η λύπη και τó πένθος βασίλευσαν στό άλλοτε εύτυχισμένο Χοθανπούρ!... Ο μαχαράγιός έχει πάρει την άπόφαση να ρίξει στους πάθρες την ώμορφη γυναίκα του.

Ο λοχαγός Χόγκ μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στό ζητιάνο, τόν άρπαξε από τούς ώμους κι' άρχισε να τόν τρανάζει με δύναμη.

—Αχ, σα χίμπ, με σκοτώνεις... Την ίδια στιγμή άκούστηκαν φρικτά ούρλιασματα πόνου...

—Χόγκ, φάναξέ ο ταγματάρχης "Αρλεύ, τί έπαθες λοιπόν; Δαμονώθηκες;

—Συγχαρώσε με, είμαι τρελλάς!... Τρελλάς από έρωτα!... Τρελλάς από τόν πόνο!... τού άπάντησε τότε ο λοχαγός, αφήνοντας τόν ζητιάνο να φύγει και πέφτοντας πάνω σε μια πολυθρόνα. Έπειτα έπιανε τó κεφάλι του με τὰ δύο χέρια κι' άπομεινε έτσι σιωπηλός, πνίγοντας τούς λυγμούς του. Τέλος όμως σηκώθηκε άπότομα κι' είπε άποφασιστικά στους φίλους του που τόν έκείταζαν με συμπόνια:

—'Ηθε έ στιγμή, κύριοι, να σάς φανερώσω τούς λόγους που μ' έκαναν άλλον άνθρωπο. Στη Χοθανπούρ έχω ένα φίλο που έχει τó ίδιο πάθος με μένα για τὰ μεγάλα κινήγια. Μιά μέρα λοιπόν βρισκόμαστε στην ζούγκλα, όταν πέρασε ξαφνικά πάνω στην αύλη τού μαχαράγια που είχε θηή μαζί με την γυναίκα του για ένα μεγάλο κινήιο τίγρεων. Ο 'Ινδός μοτάρχηρ μάς κάλεσε τότε να κινήγησουμε μαζί του κι' έμεις φυσικά δεχθήκαμε κατενθουσιασμένοι...

Μά ύστερα από λίγο συνέθη κάτι που μ' έκανε ολόχαρο και γεμάτο ύπερφάνεια. Συνέθη έκείνο που είναι σήμερα η αίτια

της συμφοράς μου. Μιά τίγρις, που είχε ξεφύγει από τó περιουκλάμα τών κινήγιών, κατάφερε να κυνήξει ξαφνικά πάνω στον έλέφαντα της μαχαράνης! Η ώμορφη πολυκήτησα έβριξε μια σπαρτακήρη κραυγή τρόμου, έπλέοντας καθαρά ότι ήτανε χαμένη... 'Η κατάπληξις κι' ο φόβος κρατούσαν τούς υπηρέτες άκίνητους. Δεν τολμούσαν να τυροβολήσουν τó θηριο για να μη πληγώσουν με τίς σφαίρες τους την καλή και γλυκειά μαχαράνη τους. 'Εγώ όμως δεν έδίστασα... Σημάδφια με σταθερό χέρι και ύπιστοβόληση. 'Η τίγρις με σπασμένο τó κεφάλι καταράκλυσε από τόν έλέφαντα και σωριάστηκε αϊμέφυρτη πάνω στό χώμα...

Ο μαχαράγιός, για να μ' εύχαριστήση, έτρεξε άμέσως κοντά μου, μ' άγκαλιάσε και μ' έφιλησε στό πρόσωπο. Μά η γυναίκα του μ' εύχαρίστησε με μία από έκείνες τίς ματιές που δεν ζεχνιούνται...

Μ' έκάλεσαν έπειτα στό παλάτι τους και με παρεκάλεσαν να περάσω κεί πέρα τίς ύπολοιπες μέρες της άδειας μου. Καταλάβαινε τώρα τί έγινε... Με δύο λόγια έρωτευτήκα τρελλά τη μαχαράνη, μά προσπάθησα να πνίξω τó άσθημά μου για να μη προδώω την έπιστοσύνη τού μαχαράγια.

Πόσο γελιόμουν! 'Η πριγκήτησα μ' είχε άγάτησει μ' έναν από έκείνους τούς παράφορους έρωτες που δεν βλέπουν κανένα έμπόδιο μπροστά τους. Κι' έτσι έχασα τὰ λογικά μου και δέχτηκα τὰ ραντεβού που μου έδινε, με μία πιστή σκλάβά της.

Πώς τώρα μαθεύτηκαν η ένοχος σγήσις μας, δεν ξέρω... Μιά μέρα ο μαχαράγιός ώμορσε ξαφνικά στό διαμέριό της γυναίκας του, ούρλιαζοντας σαν θηριο απ' τó θυμό του.

—Αν σε θρη έδω πέρα, χαθήκαμε, μου είπε η πριγκήτησα και η έσπρωξε προς την κρυφή έξοδο τού θαλάμου της. Μπορεί να μη ξέρη άκόμη τίποτα και νάχη μονάχα ύποφιες... Φύγε... Ξέλω να με θρη ύνη, για να μπορέσω έτσι να τόν ξεγελάσω και να τόν πείσω ότι τού είπαν ψέμματα.

Έφυγα λοιπόν έχοντας όδηγό μου την πιστή σκλάβά της και κατάφερα να θρω από τó παλάτι άπαρτηρήτος. Την άλλη μέρα έγραψα ένα γράμμα στό μαχαράγιό για να τού ανακινώσω ότι έπρεπε να γυρίσω γρήγορα στό σύνταγμα μου και να τόν εύχαριστήσω για τίς περιποιήσεις τού. Φοβόμουν, ναι, τ' όμολογώ, μά όχι για μένα, άλλα για κινήνη!... 'Ηθελα να τί σώσω γιατί καταλάβαινα ότι ο έρωσ μας θά κατέληγε μία μέρα σε μία φριχτή τραγωδία.

Προτίμησα λοιπόν να φύγω και να ύποφερω σιωπηλά τόν πόνο μου, παρά να γίνω η αίτια τού θανάτου της ώμορφης μαχαράνης, που μ' άγάπησε όπως δεν μ' άγάτησε ποτέ καμιά άλλη γυναίκα. Μά τώρα

τά λόγια έκείνου τού ζητιάνου από τη Χοθανπούρ μ' έκαναν να καταλάβω ότι πήγαν χαμένες όλες η έλπίδες μου κι' ότι η γυναίκα που λατρεύω και που γι' αυτήν θύθινα πρέθυμα τη ζωή μου κινδυνεύει απ' ώρα σε ώρα να πεθάνει από τόν πιο τραγικό θάνατο. Πέστε μου λοιπόν, τί μπορώ να κάνω;... Οί αξιωματικοί, που τόν άκούσαν με περιέργεια, έσκυμαν τó κεφάλι κι' άπομειναν σιωπηλοί. Έπειτα ο ταγματάρχης "Αρλεύ, πρώτος απ' όλους, τού είπε:

—'Η ιδιαιτικές ύποθέσεις τών 'Ινδών πριγκήτων που είναι μεγάλοι φίλοι της 'Αγγλίας, δεν πρέπει να μάς ενδιαφέρουν. Είναι άνάγκη, άγαπητέ μου Χόγκ, να ξεχάσεις αυτή τη μοιραία ιστορία και να παραδεχτής ότι δεν μπορεί πια να γίνη τίποτα...

Ο νεαρός λοχαγός μ' ένα πνιγμένο αναφυλλητό έσκυψε τó κεφάλι κι' άπομακρύνθηκε. Καί την άλλη μέρα έψαχναν άδικα για να τόν θρωύν οι σύντροφοί του. Ο Ράυ Χόγκ είχε γινεάφαντος!

—Αυτό τó τρελλόπαιδο θά γύρισε πάλι στη Χοθανπούρ, τους είπε τότε ο ταγματάρχης "Αρλεύ. Τι να κάνουμε; "Ας κρύψουμε λίγο την ξεαφάνη του κι' άς μη πούμε τίποτα στον συνταγματάρχη μας...

Κι' άλήθεια, ο Χόγκ είχε ξεαναγυρίσει στό μικρό 'Ινδικό

Η ΣΤΙΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ Η 12^Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.

[Οι κερδισάντες αριθμοί και τὰ δώρα]

Στις 5 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης, 14 Φεβρουαρίου, ἔγινεν εἰς τὴ Γραμμαίαν μὲς ἡ 12^η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», παρασταμίαν πολλῶν λογίων καὶ δημοσιολογῶν καὶ πολλῶν ἀνεγνωστῶν μᾶς.

Ἀπὸ τὴν κλήρωσιν, εἰς τὴν ἁποίαν εἶχον τεθῆ ὅλοι οἱ ἀριθμοί, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», ἀνεσφύθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοί, ἀπὸ τὸν ἀνεγνωστὴ μᾶς κ. Ἀλέξ. Μανιάτην :

Ὁ α' ἀριθμὸς 00478, ὅστις κερδίζει ἐν ζεύγος ὑποδημάτων.
Ὁ β' ἀριθμὸς 10807, ὅστις κερδίζει ἐν ζεύγος κάλτσας μεταξωτῆς ἢ ἐν ζεύγος γάντια.

Οἱ τέσσαρες ἐπόμενοι ἀριθμοὶ 01861, 03694, 21654 καὶ 13251, ὅστινες κερδίζουν ἀπὸ μιά γραβάτᾳ μεταξωτῆ.

Καὶ οἱ δύο τελευταῖοι ἀριθμοὶ 25535 καὶ 04275, ὅστινες κερδίζουν ἀπὸ μιά γραβάτᾳ.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 78 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ α' ἀριθμοῦ 00478), κερδίζουν ἀνά ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς ἀσφαλείας τῶν τυχερῶν.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαγίων κερδίζοντων δῶρα, πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰ δελτία μὲ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμοὺς καὶ τὰ λάβοντα τὰ δῶρα των.

Ἡ 13^η κλήρωσις τοῦ Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου» διὰ γίνεσθαι πάλιν εἰς τὴ Γραμμαίαν μᾶς (Λεῶνα 7), τὴν ὄν μ. μ. τῆς Τετάρτης 21 Φεβρουαρίου. Ὅσοι ἐπιθυποῦν, δύνανται νὰ παρερξοῦν εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀνεγνωστῶν τῶν ἐπαγίων κερδίζοντων βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικά δελτία μὲ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμοὺς, ἀναγράφοντες ἐπὶ τοῦ δελτίου καὶ τὸ ὄνομα τῶν παιδιῶν. Θὰ παραλάβουν δὲ τὰ βιβλία των ἀπὸ τὰ Ὑποσηματωθεῖα τῆς ἐπιταγίας των, εἰς τὰ ἁποία ἦ ἀποσταλῆ — ἐπὶ τούτῳ — μετὰ σχετικῶν ὄνομαστικῶν καταλόγων, καὶ ἐπεξηγηματικῶν ἐγκυλίων.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύομεν καὶ στὸ φύλλον αὐτὸ συνηγμέναν τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν τοῦ Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου» :

Ὁ κ. Α. Λάσκαρης Χαλκίδας 8 Ἀθῆναι, ἐξέδωκεν ἐν ἀντίτυπον τοῦ μνηστομῆματος τοῦ Ρ. Στήθενον ὁ ἄδοκτος Τζούφ. — ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ διπλὴ Ζούφ.

Ὁ κ. Μ. Στυλιανίδης, Ἀεροδρόμιον Φαλήρου, ἐξέδωκεν ἐν ἀντίτυπον τοῦ μνηστομῆματος «Ἡ Ἐρωτικὴν».

Οἱ κ. κ. Α. Τζαβέλλας Κάτω Μερότη, Ν. Νότας Χαλκίδας, Α. Λούτας Βορνεῖος 8 Ἐνταῦθα, Α. Μεταξῆς Ἐλευσίαν, Α. Μάνσης Παλαιῶν 41 Πειραιῶς, Γ. Μορτῶ Κατωδονίας 1 Ἀθῆναι, Γ. Οἶτος Φλώρινα, Ε. Σαφαρίδης Θεσσαλονίκη, Ι. Νικολοῦδης Καβάλλα, Σ. Βουδούρης Ἀθῆναι, Γ. Παπαδόπουλος Τριζαλλία, Χρ. Γ. Παρθένος Κῶ, Α. Κορυζῶ Σάμους, Ε. Ἀζαροῦσαν Καστοριά, Ι. Λούτας Ἀθήναι, Η. Μαρζοῦδης Καλλιθέα, Ε. Μοσχολοῦδης Χαριώσιον 11 Ἀθῆναι, Η. Ἀλεξῆς Λάμα, Κ. Μαρζοῦδης Μ. Ἀλεξάνδρου 106 Ἐνταῦθα, Μ. Στυλιανίδης Κηφισία, Τρ. Μουσιούδης Θεσσαλονίκη 3 Ἐνταῦθα, Γ. Καλονάτης Γεροδίκιον 12 Ἐνταῦθα, Ἀνάγ. Μαρῆς Κεραιτικῆ 59 Ἐνταῦθα, Ἀπ. Ντελάκος Βόλος, Ν. Κουτσουμπόπουλος Λάρισα, Ι. Καλοῦδης Ἀμερικῆς 8 Ἐνταῦθα, Κ. Λιμαντόπουλος Σάμου, Α. Κανελλῶς Βασιλειῶν 4 Πειραιῶς, Ν. Μέρλος Κηφισία, Ἀν. Καζαντζίδου Καβάλλα, Α. Κανελλοπούλου Θεσσαλονίκη, Π. Ἀγγελοπούλου Λάρισα, Γ. Κόντος Ἀλκιβιάδου 179 Πειραιῶς, Ν. Χριστόπουλος Μενάνδρου 43 Ἀθῆναι, Χρ. Λάσκαρης Περαίων 113 Ἐνταῦθα, Δημ. Κολῶς Π. Φάληρον, Μ. Γλέζου Μπουσιούσινας 8 Ἐνταῦθα, Α. Πατιανίδης Πάργα, Ε. Κουβέλης Κασορμάνη, Ε. Κηφῆζη Χαλκὶς Κρήτης, Κανελλῶς Κίρας Ἀλοπεγῆς 11 Ἐνταῦθα, Μ. Χοντοῦδης Γλυφάδα, Μ. Τσοῦγκασης Χαλκὶς Κρήτης, Βασιλικὴ Ζαφειροῦδου Νέας Ἀνατολῆς 15 Ἐνταῦθα, Π. Κατσῶδης Συναε. Ἁγίου Σάββα, Α. Μπατσῶρης Ἐνταῦθα, ἐξέδωκεν ἀνά ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΓΛΑΔ

Κάποτε, παρομοιάστηκε στὸν βασιλεῖα Γεώργιο Α' ὁ πρόεδρος τοῦ Σωματείου τῶν Γαλακτοπλῶν τῆς προετοιμῆς.

Ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ τὸν ἀκούσε προσηκτικᾶ, ὡς τὸ τέλος, γαμωέλασε καὶ τὸν ρώτησε :

—Τί ρίχνετε μέσα στὸ νερό καὶ γίνεται γαλά;

Κόκκαλο ὁ κ. πρόεδρος!

πριγκηπιᾶτο κι' εἶχε παρουσιασθῆ ἀμέσως μπροστὰ στὸ μαχαράγι. Ἐκείνος, ὅταν τὸν εἶδε, κιτρινίσαι ἀπὸ τὸν θυμὸ του καὶ κρατήθηκε μὲ κόπο γιὰ νὰ μὴ χυμῆρῆ τὸν πᾶν του καὶ τοῦ καρφῶσι τοῦ μαχαίρι του στὴν καρδιά. Ὁ νεαρός λοχαγὸς ὅμως, διατηρῶντας ὅλη τὴν ψυχραιμία του, τοῦ εἶπε :

—Ὁ θυμὸς σας, Ὑψηλότατε, γιὰ τὴ μαχαράνη εἶνε ἄδικος καὶ ἡ κατάδικη τῆς σ' ἔνα ακλήρῳ θάνατο εἶνε ἕνα ἔγκλημα ποῦ ἦ ἀτιμῶση αἰώνια τοῦ θρόνου σας. Ἐγὼ μόνονα εἶμαι ἕνα-χὸς κι' ἔργουαί τὸρα δῶ πέρα, μὲ τὴ θέλησί μου, γιὰ νὰ τιμωρηθῶ ἔπος μου ἀξίζει, γιὰτὶ ἐπρόδωσα τὴ φιλοξενία σας, ποῦ εἶνε ἐρῆ, θέλοντας νὰ ξεμυαλίσω τὴν ἐνάρετη πριγκηπισσα. Ἡ μαχαράνη εἶνε ἀθάλα!

Καὶ ἕννοιας στὸ μαχαράγι ἕνα γραμμένο χαρτί, ἐπρό-σθεσε :

—Αὐτὸ εἶνε μιά δῆλωσις, γραμμένη μὲ τὸ χέρι μου, ὅτι πε-θαῖνω μὲ τὴ θέλησί μου, μὴ μπορῶντας πεῖα νὰ ζῆσω, ὕστερα ἀπὸ τὴ ντροπὴ τοῦ σφάλματός μου. Θὰ τὴ χρειασθῆτε, ὅταν θὰ θελήσῃ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις νὰ μᾶθη τὴν αἰτία τοῦ θανάτου μου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ μαχαράγι εἶχε πᾶρει μιά παραξένη ἔκφρασι. Ἐκφρῆσε τὴ δῆλωσι τοῦ νεαροῦ λοχαγοῦ σ' ἕνα χρυσὸ-στόλιστο κοτυκι κι' ἔπειτα ἔδωσε μερικῆς γρήγορες κι' ἀκατά-ληπτες διαταγῆς. Ὁ Χόγκ τότε ὠδηγήθηκε ἀπὸ τοὺς ὑπῆρ-τες ἔξω ἀπὸ τὴν αἰθουσα τοῦ θρόνου καὶ κλειστικῆ σ' ἕνα σκο-τεινὸ δωμάτιο. Διψῶσε ὅμως καὶ ζήτησε νερό. Ἐνας σκλάβος τοῦ ἔφερε σὲ λίγο μιά καρᾶφα κι' ἕνα ποτήρι. Ὁ Χόγκ χόρτα-σε τὴ δίψα του κι' ἔπειτα ἔσπλωθηκε σ' ἕνα ντιθάβι. Δέν νύ-σταζε κι' ὠτόστω ἔνοιωσε τὸ θῆλεφάρα του νὰ θραναῖνον καὶ νὰ θυθίζεται σὲ μιά θαθεῖά κι' ἀκατανίκητη νάρκη...

Ὅταν ζήτησε ὁ Χόγκ, κατάλαβε ὅτι ἔρισκόταν ἄλλου, σ' ἕνα κρῶο κι' ὕδρῳ δωμάτιο καὶ κη-τάζοντας γύρω του εἶδε ὅτι ἦταν μέ-σα σὲ μιά κυκλικὴ τάρρα, σ' ἕνα εἶ-δος μεγάλου πηγαδιοῦ μὲ χριστά, ἰ-σια καὶ παύψηλα τοιχώματα. Δίπλα του ἦταν κάποιος ἄλλος... Ὁ Χόγκ κύτταξε καλύτερα κι' ἔβριξε μὲ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀπελπισίας: ἦ-ταν ἡ μαχαράνη.

—Ὡ, τέρας! Κακοῦργε! οὐρά-νε, δεινόντας μὲ λύσσα τὴ γοοθία του στὸ μαχαράγι ποῦ ἔσκυβε πάνω ἀπὸ τὴ θαθεῖα τάρρα καὶ τοὺς κύτταξε μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστικαν οὐράνιαχτὰ θηρίων καὶ δύο ἔξαγρι-ωμένοι πάθηρες φάνηκαν μπροστὰ τους. Ὁ Χόγκ σκέπασε μὲ τὸ σῶμα του τὴν πεντάμορφη μαχαράνη καὶ μὲ μιά τρελλὴ ἔλπιδα σωτηρίας κάρφωσε τὰ μάτια του, ποῦ ὄστραφαν ἀπὸ θυμὸ, στὰ μάτια τῶν θηρίων. Καὶ τότε γίνετα ἕνα θαύμα! Οἱ πάθηρες λές καὶ δαιμόνιχον ἀπὸ τὸ ἀκατανίκητο μαχητικὸ ρευστὸ τῶν μα-τιῶν του κι' ἀντὶ νὰ κατασπαράξουν τὰ δύο θύματα, ἔσπλωσαν ἴδουα μπροστὰ στὰ πόδια τους...

Ὁ μαχαράγιος τρελλῶς ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ ἄρχισε νὰ ρίχνῃ ἄγριες κραυγῆς γιὰ νὰ τρομάξῃ τὰ θηρία, μὰ καθὼς ἔσκυβε ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς τάρρας καὶ χειρονομοῦσε σὸν δαιμονισμέ-νο, ἔχασε Ἐσφαικὰ τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε πάνω τους. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστικαν φοικτὰ οὐράλιαόματα πόνου καὶ τὸ αἶμα τοῦ μαχαράγι ἔβραψε κόκκινες τῆς ὕδρῆς πλάκες τῆς τάρ-ρῆου...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἐφημερίδης ἔγραφαν τὸν ἔσφαικὸ θάνατο τοῦ μαχαράγι τῆς Χοσάντοῦρ καὶ τὴν ἀναχώρησι τῆς μαχα-ράνης γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅπου πῆγαινε νὰ πέρασῃ τοῦ πειθῶς τῆς καὶ νὰ συνενωθῆ μὲ τὴν Κυβέρνησι γιὰ τὴν εἰσαχθῆ τοῦ θρόνου. Στὸ ταξεῖδι τῆς αὐτὸ εἶχε συνοδὸ τῆς καὶ τὸ λοχαγὸ Ράϋ Χόγκ...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙ-ΡΑΥ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7

Τὰ θαύματα τοῦ κόσμου ἦσαν 7.
Ἡ μέρες τῆς Δημιουργίας 7.
Αἱ κεφαλαὶ τῆς Λερναίας Ὑδρας 7.
Οἱ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος 7.
Οἱ λόφοι τῆς Κων/πόλεως 7.
Ἡ μέρες τῆς ἔβδομάδος 7.
Ἀλλάζομεν δέρμα κάθε 7 χρόνια.
Κατὰ γενικὸν κανὸνα τὸ ὕψος τοῦ σώματός μας εἶνε ἔπιτα πλῆσιο τοῦ ὕψους τῆς κεφαλῆς μας.
Καὶ τέλος, τὰ θανάσιμα ἀμαρτήματα εἶνε 7.
Δέν εἶνε λοιπὸν σπουδαῖος καὶ τρομερὸς ὁ ἀριθμὸς 7;